

VAN MU

VAN MIJ

vandaag, morgen en altijd

Krisha van der Male

Schrijver: krisha van der Male
Coverontwerp: Krisha van der Male
ISBN: 9789403719542
© Krisha van der Male

Voor mijn vrienden in 39JumpStreet!

PROLOOG

De lichtjes van de straten van Inverness branden feestelijk als ik mijn oude slaapkamer verlaat. Ik heb met een paar vriendinnen van vroeger in een pub afgesproken. Ik heb ze niet meer gezien sinds dat ik naar Nederland ben verhuisd. Stiekem vind ik het best wel spannend om ze weer terug te zien en om ze over mijn leven te vertellen. Het leven waar zij niet in thuis horen, waar ze niet in passen. Hoe verdrietig dat ook klinkt, het is wel zo.

Bij de voordeur doe ik mijn zwarte laarsjes aan, ik heb ze speciaal voor vanavond gekocht. Ik wil er leuk uitzien, zoals vroeger. Ik pak mijn dikke bontjas en loop naar buiten, de frisse avondlucht begroet me en ik glimlach. Het is al ruim vier jaar geleden dat ik voor het laatst door deze straten liep, maar dat wil niet zeggen dat ik de weg vergeten ben. Hier de steeg in en dan aan het einde naar links. Als jong meisje wilde mijn moeder niet dat ik door die steeg liep, omdat er wel eens dronken mannen stonden. Nu ben ik volwassen en is het nog vroeg op de avond. Als ik vannacht terug naar huis ga, zal ik misschien een andere weg overwegen. Hoe dichterbij de winkelstraat kom, hoe meer lichtjes ik kan zien. Een klein Schots winkeltje – waar ik als kind wel eens cadeautjes voor mijn moeder ging kopen – komt steeds dichterbij. Ik ben bijna aan het einde van de steeg als er ineens iemand de hoek om komt. Omdat ik niemand verwachtte schrik ik een beetje en blijf ik even staan, maar dan zie ik dat het een verliefd stelletje is. Ik loop door naar het einde van de steeg, als ik een pijnlijke steek door mijn hoofd voel trekken. Geschrokken grijp ik naar

mijn hoofd, terwijl mijn benen slap worden en het zwart voor mijn ogen wordt.

HOOFDSTUK 1

Kyla

Met mijn hoofd raak ik de autoruit, geschrokken ga ik overeind zitten terwijl ik over mijn voorhoofd wrijf. Mijn vader zit achter het stuur en mijn stiefmoeder zit naast hem. Ze heeft een kaart in haar handen, waarschijnlijk is de navigatie uitgevallen.

“Lieverd je moet hier naar links,” hoor ik haar zeggen. Opnieuw trapt mijn vader op de rem en draait het stuur volledig naar links. Soms vraag ik me af waar hij zijn rijbewijs gehaald heeft.

“Mammie, zijn we er al?” jengelt mijn kleine zusje Isa. Ze is vier en normaal gesproken ben ik gek op haar, maar ze is ook zoals alle kleuters. Ze probeert altijd haar zin te krijgen en heeft net zoveel geduld als een eekhoortje. Of is daar een ander spreekwoord voor?

Eigenlijk woon ik in een trampolinepark, of om precies te zijn erboven. Alleen nu hadden mijn ouders het geniale idee om met ons hele gezin op vakantie te gaan naar de Franse Alpen. Het zal vast prachtig zijn, maar ons gezin is groot. Wacht... ik praat je bij:

Mijn moeder overleed toen ik nog heel jong was tijdens een vakantie en zo bleef mijn vader achter met vijf kinderen. Vier jongens en één meisje – ik dus. Drie van die jongens zijn mijn oudere broers; Ryan, Tycho en Logan, maar ik zei vier jongens... mijn jongere broertje Branden is er ook nog. Als er iemand vervelend is bij ons thuis, is hij het wel. Een paar jaar na het overlijden van mijn moeder ontmoette mijn vader Eva

en zij is dus mijn stiefmoeder. Eva maakte mijn vader ongelofelijk gelukkig. Samen kregen zij nog twee kinderen, mijn broertje Dareau en mijn zusje Isa. Meestal is het erg gezellig, maar het is vaak ook erg druk.

Eindelijk rijden we de parkeerplaats van een camping op. Het is zo'n camping waar ze de tenten al hebben staan, met een zwembad en een restaurant. Mijn vader parkeert in één van de weinige lege vakken. Zodra de motor uitstaat open ik mijn portier en stap een veel frissere lucht in dan ik van tevoren verwacht had. Geschrokken van de kou sla ik mijn armen rond mijn borst en loop naar Tycho toe, die aan de andere kant van de auto staat.

Tycho

Kyla slaat haar armen om mijn middel en drukt haar hoofd tegen mijn borst. Zonder dat ze het zegt begrijp ik dat ze het koud heeft. Ik had ook niet verwacht dat het hier zo fris zou zijn, vooral omdat de zon zo fel schijnt. Al staat er ook een stevige wind. Ik sla mijn armen om Kyla haar schouders en probeer haar zo warm te krijgen. Snel werp ik een blik op Isa en Dareau, maar zij hebben gelukkig een vest aan. Net als iedereen bij ons thuis ben ik gek op mijn kleine broertje en zusje.

“Wachten jullie hier even? Dan gaan wij ons aanmelden,” zegt mijn vader.

“Goed,” zegt Logan terwijl hij Isa optilt en op zijn schouders zet.

Eva en mijn vader lopen naar een klein winkeltje waar een bord staat met daarop in vier verschillende talen ‘receptie en campingwinkel’ geschreven. Dan gooit Branden het portier van Ryan zijn auto open en springt de auto uit. Hij rent naar onze ouders toe, in zijn haast verliest hij een slipper maar dat houdt hem niet tegen. Branden is net anderhalve maand veertien, maar denkt meestal dat hij de oudste van ons is. Soms geloven mensen hem, tot hij dit soort acties uithaalt. Kyla draait zich om in onze omhelzing en legt haar hoofd tegen mijn borst terwijl ze net als ik naar Branden staat te kijken die onze ouders nu heeft ingehaald. We zien dat hij iets aan onze vader vraagt, maar ze zijn te ver weg om te verstaan wat ze zeggen. Aan Branden zijn gezichtsuitdrukking te zien, kreeg hij niet het antwoord waar hij op hoopte. Branden draait zich gefrustreerd om en hinkelt terug naar zijn slipper. Eva wil net het winkeltje in gaan als er een meisje met lang zwart haar naar buiten komt. Van deze afstand lijkt ze iets langer dan Kyla, met een bijna witte huid en een roze blos op haar wangen. Het meisje kijkt mijn kant op, onze blikken kruisen elkaar kort. Dan zie ik dat haar blik over Kyla heen gaat, ze zal wel denken dat ze mijn vriendin is. In mezelf moet ik lachen, Kyla en ik zouden een tweeling kunnen zijn zoveel lijken we op elkaar. Hetzelfde donkere haar van onze vader en de blauwe ogen van onze moeder.

“Koeien,” hoor ik naast me iemand roepen.

Kyla hoort het ook en ze maakt zich los uit mijn omhelzing. Ze rent achter Dareau aan net als Ryan die ook door heeft wat ons broertje van plan is. Dareau is klein, maar ook ontzettend snel, sterk en vaak kwijt. Ryan is eerder bij Dareau en tilt hem op, hij houdt hem even op zijn kop voor hij zegt:

“Wat hadden wij nou afgesproken?”

Dareau begint hard te lachen en zegt:

“Dat ik koeien mag kijken.”

Ryan probeert Dareau boos aan te kijken, maar dat is een vergeefse poging. Dan zet hij hem weer neer en loopt samen met Kyla naar het weiland waar de koeien staan.

Eva en mijn vader komen het winkeltje weer uit. Pap heeft een plattegrond vast, waarschijnlijk kan hij daar op zien waar onze tent staat. Als hij bij de auto staat fluit hij op zijn vingers en verzamelen we allemaal om hem heen. Een gewoonte die we al vanaf kleins af aan hebben. Toen we nog op de basisschool zaten gingen we 's ochtends eerst springen voor we naar school gingen, als we dan moesten komen floot hij. Nu – jaren later – is dit nog zijn manier om ons samen te krijgen. Het kost minder moeite dan roepen en we begrijpen allemaal dat hij ons nodig heeft of zoekt.

“Goed, jongens ga allemaal in de auto zitten.”

Isa zet beledigt haar kleine handjes in haar zij, ze is het er duidelijk niet mee eens dat ze een jongen genoemd wordt. Kyla negeert haar protest en tilt haar de auto in.

“Ryan, rijden jij en Branden achter ons aan?”

“Ja,” Ryan staat al in de deuropening van Eva haar auto te wachten tot Branden in stapt.

Ik kijk naar de auto van mijn vader en zie dat Kyla de stoel niet terug geklikt krijgt. Dat gebeurt wel vaker, dus loop ik naar haar toe om te helpen. Logan is ondertussen aan de andere kant Dareau in zijn kinderzitje aan het vast maken.

Halverwege de berg slaan we een smal weggetje in, op een grote pijl staat ‘120 – 140’ in het hout gekerfd. Aan de rechterkant van de weg staan tenten, aan de linkerkant van de weg is een kleine afgrond. Als ik naast me kijk zie ik dat

Logan zijn blik op Kyla gericht heeft. Ik buig iets naar voren om haar beter te kunnen zien. Ze is wit rond haar neus en ik weet zeker dat ze last heeft van haar hoogtevrees. Mijn zusje is voor bijna niks bang, maar er zijn twee dingen die haar doen beven: Honden en hoogtes. Logan pakt Kyla haar hand vast en knijpt erin.

“Kyl, blijf door ademen.”

“We zijn er bijna,” vul ik aan terwijl ik hoop dat, dat ook echt zo is.

Gelukkig draait papa dan een parkeervak naast een tent in. Ik draai me om en zie dat Ryan achter ons is blijven staan, hij weet waarschijnlijk niet welke tent nog meer voor ons is. Eva stapt de auto uit en loopt naar Ryan toe. Pap opent ondertussen de achterbak terwijl Kyla en Logan uitstappen. Ik stap ook de auto uit en schuif de stoel naar voren om Dareau uit zijn kinderzitje te bevrijden. Hij is nog niet los of hij dwingt me recht op te gaan staan. Dareau springt op de droge zandgrond en rent naar Isa toe die aan de andere kant van de auto staat. Ik loop achter hem aan, naar mijn broers toe. Aan hun ernstige gezichten kan ik zien dat ze de slaapplekken willen verdelen. Ik kijk naar de twee tenten en denk na, die ene tent zullen Eva, mijn vader, Isa en Dareau slapen. Dat betekent dan waarschijnlijk dat een van ons daarbij moet. Ik kijk naar Kyla, Isa klimt op haar alsof ze een speeltoestel geworden is. Ik wil met haar in een tent slapen. Kyla is niet alleen mijn zusje, ze is ook mijn beste vriendin. Al sinds dat we klein waren zijn we onafscheidelijk. Thuis slaapt ze in de kamer naast die van mij, onze bedden staan tegen dezelfde muur en we hebben een geheimtaal. Als er iets is kloppen we op de muur. Eén keer kloppen is dat alles goed gaat, twee keer betekent dat het niet goed gaat en drie keer

betekent dat we pap een tijdje moeten ontlopen. Tegenwoordig gebruiken we onze geheimitaal niet zo vaak meer, we hebben nu telefoons. Toch vind ik het fijn om te weten dat we met elkaar kunnen communiceren zonder worden.

“Ik vind dat ik nu eens bij jullie in een tent mag,” zegt Branden.

Hij begint de baard in zijn keel te krijgen dus bij ‘tent’ schiet zijn stem bijna een octaaf de lucht in.

“Je hebt toch bij ons geslapen tijdens de wintersport?” zegt Ryan.

“Toen was ik alleen met jou en Tycho.”

“O, dat is waar ook.”

“Maar Kyla kan in de andere tent,” zegt Logan.

Ik werp mijn broer een verbaasde blik toe. Logan, Kyla en ik waren vroeger als Harry, Ron en Hermelien. Logan en ik hadden weliswaar regelmatig ruzie over wie, wie was, al was het meer dan duidelijk dat Logan meer op Ron lijkt dan ik met zijn roodblonde haar en blauwe ogen.

“Hoezo moet ik bij smurf en smurfin slapen?”

Kyla is bij ons komen staan en kijkt Logan gemeen aan.

Kyla

Logan kan van mijn part in een boom gaan slapen of zelf een tent delen met Isa en Dareau. Volgens mij was het al duidelijk dat Tycho en ik een tent zouden delen nog voor we van huis weggingen.

“Wij willen gewoon een jongens tent,” zegt Logan.

“Ja! Een mancave,” zegt Branden net iets te hard.

Papa heeft door dat we in een discussie zitten en komt erbij staan.

“Niks te mancave, die tenten moeten over anderhalve week heel ingeleverd worden. Branden jij slaapt bij ons in de tent.”

“Maar ik...”

Papa draait zich naar hem om. Branden houdt zijn mond maar werpt me een dodelijke blik toe. Eerlijk gezegd vind ik het helemaal niet zo erg dat Branden nu niet bij ons slaapt, al had Logan van mij ook best ergens anders mogen slapen. Sinds hij met Branden op een kamer slaapt vind ik hem steeds irritanter worden. Vroeger was Logan altijd de stilste van ons vijf. Hij dacht goed na en deed niks zonder eerst de gevolgen te overwegen. Tegenwoordig lijkt hij op Branden en die denkt dat hij met zijn veertien jaar volwassen is.

Ik loop naar de auto en haal mijn reistas eruit. Het is een bordeauxrode waar ik verschillende sleutelhangers aan vastgemaakt heb. Ik til hem uit de achterbak en loop ermee naar de tent waar wij gaan slapen. Logan staat voor de ingang van de tent en kijkt me schuldbewust aan. Iets in mij is nog steeds kwaad, omdat hij Branden boven mij verkoos maar als hij me zo aankijkt ebt mijn woede weg.

“Sorry Kyl, maar Branden voelt zich al zo vaak het vijfde wiel.”

Nu ben ik het die zich schuldig voelt, ik doe best vaak lullig tegen Branden. Dat is eigenlijk niet eerlijk, want negen van de tien keer doet hij ook gewoon zijn best. Soms vergeet ik gewoon dat we nog helemaal niet volwassen zijn, hoe graag we dat ook willen lijken.

“Je hebt gelijk, maar ik wilde ook graag bij jou en Tych slapen.”

“Niet bij Ryan?”

“Nee, die wil waarschijnlijk tot drie uur ’s nachts lezen. Dit is zijn enige vakantie dit jaar.”

Logan moet lachen en ik lach met hem mee. Dan loop ik de tent in en zet mijn reistas naast de grijsblauwe van Tycho op het bed. Tycho is er niet, hij is waarschijnlijk aan het helpen met uitpakken.

Tycho

Ik til een grote krat met eten uit de auto en loop er mee naar de tent van mijn ouders. Het is een soort safaritent met een houten veranda en een grote picknicktafel. Ik loop door, de tent in en zet de krat op het aanrecht neer. Het is vreemd als ik bedenk dat dit keukentje ongeveer net zo groot is als onze keuken thuis. Meestal koken we thuis in de keuken van het trampolinedomein, die is groter en we eten bijna altijd aan een van de tafels in de zaal. Dat komt vooral, omdat Logan, Ryan en ik lesgeven en Kyla gewoon niet boven wil eten. Ze zegt altijd, dat het daar minder gezellig is. Misschien heeft ze daar ook wel gelijk in, onze keuken is dus erg klein en hij wordt nog kleiner door de grote eettafel in het midden. Daarnaast is onze keuken ook gelijk het kantoor van de werknemers. Meestal liggen er jassen, tassen en schoenen van de andere jongens die in het park werken. Gek genoeg is het altijd zo geweest, al toen mijn moeder en vader twintig jaar geleden de loods kochten. Ze wilde een plek creëren waar iedereen welkom is en waar haar kinderen zouden kunnen spelen. Op dat moment wisten ze alleen niet dat ze er vijf zou krijgen en ons kort daarna zou verlaten. Branden was vier, Kyla zes. Ze

herinneren onze moeder niet meer. Kyla vraagt soms wel naar verhalen en speelt dan met de ketting die ze om heeft. Een maantje waar op staat 'I love you to the moon and back.' Er hangt ook een hartje aan, waar 'Mom' in gegraveerd staat. In het hartje zit haar as. We hebben allemaal zo'n sieraad, maar Kyla is de enige die hem altijd dag en nacht omhoudt. Logan zijn ketting vinden we regelmatig terug achter de bar. Hij doet hem vaak af als hij les gaat geven.

"Wat sta jij te dromen?"

Verbaasd kijk ik opzij, Eva glimlacht naar me. Ik had helemaal niet door dat ik in het midden van de ruimte was blijven staan.

"O, niks. Ik was met mijn gedachten bij trampolinespringen," zeg ik dan snel.

Eva is ontzettend lief en voelt echt aan als een tweede moeder. Ze is niet zoals in Assepoester, gemeen en uit op onze vader zijn geld. Ze zorgt voor ons, maar ze laat ons ook vrij en af en toe geeft ze ons op ons kop. De enige persoon die niet zo goed met haar overweg kan is Ryan. Hij was elf toen onze moeder overleed en hij heeft het er het meest moeilijk mee gehad. De eerste paar maanden nadat pap Eva ontmoet had, keerde hij meer in zichzelf. Niet dat Ryan ruzie maakt met Eva, maar hij is het vaak in stilte niet met haar eens.

Ik loop snel de tent uit om de volgende spullen uit de auto te pakken. Ik voel dat Eva me na kijkt. Ze heeft vast aan mijn gezicht gezien dat ik aan mijn moeder stond te denken.

Kyla

Ik kom Tycho en Branden tegen bij de auto, ze hebben allebei hun kussen en slaapzak vast. Ik loop naar ze toe en kom

vrolijk bij ze staan. Mijn eigen kussen en slaapzak heb ik net al in de tent neergelegd. Eigenlijk zou ik nu naar Eva moeten om haar te helpen met het avondeten, maar ik wil nog even met mijn broers hangen.

“Heb jij al je spullen al naar de tent gebracht?”

“Ja, en waag het niet om mijn spullen te verplaatsen.”

“Als jij er toch niet bent...” Tycho knipoogt naar me.

Branden begint te lachen, terwijl ik Tycho een plagerige duw geef. Dan beginnen wij ook te lachen. Dan maakt Branden een vreemde handbeweging die ik niet begrijp. Vragend kijk ik naar hem, maar dan hoor ik voetstappen. Zonder dat de jongens het zeggen weet ik dat Eva achter me staat. Om het zeker te weten vorm ik haar naam met mijn mond. Branden knikt bijna onmerkbaar.

“Veel plezier met koken Kylie,” zegt Branden.

Ik wil hem slaan, omdat hij weet dat ik Kylie een verschrikkelijk bijnaam vind. Branden springt weg en dan rennen mijn broers er vandoor.

“Jullie zijn zo gemeen!” roep ik ze na.

Ik draai me om naar Eva en zucht.

“Niets zeggen, ik kom al.”

Eva glimlacht en laat me voor gaan, waarschijnlijk is ze bang dat ik mijn broers volg en wegren.

Ik loop voor het eerst de andere tent in. Qua opstelling ziet het er hetzelfde uit, behalve de spullen die Eva, mijn vader en mijn broers er al neergelegd hebben. Op de bank die er staat, zitten Isa en Dareau te spellen met hun knuffelbeesten. Ik glimlach bij mezelf en richt me dan op de keuken. Zodra ik zie dat de helft van ons eten nog niet is opgeruimd zucht ik diep. Waarom snappen mijn broers niet dat vleeswaar en kaas in de koelkast horen? Ik open de koelkast en begin op te ruimen,

terwijl ik ondertussen de spullen die ik nodig heb voor het avondeten aan de andere kant van het kleine aanrecht neerleg. Toen Eva en ik gistermiddag boodschappen gingen doen, hadden we al besloten dat we vanavond pasta zullen eten.

Tycho

Branden en ik rennen lachend mijn tent in. We hebben onze slaapzak en kussens bij ons, al heeft Branden er hier helemaal niks aan. Hij zal zijn spullen vanavond toch echt op zijn eigen bed neer moeten leggen. Tenzij hij hier op de grond wil slapen, maar dat lijkt me niet zijn bedoeling. Branden legt zijn spullen op de bank en gaat zitten.

“Denk je dat Kyla boos is, omdat we haar hebben achter gelaten?”

Ik schiet in de lach, maar zeg dan:

“Nee joh. Kyla vindt koken leuk, al zal ze vast boos zijn als ze er achter komt dat ik de krat met eten niet opgeruimd heb.” Nu is Branden het die begint te lachen. We weten allebei hoe Kyla kan zijn als ze boos is, meestal kijkt ze dan heel kwaad en moeten wij dan lachen wat haar nog bozer maakt. Ik loop naar het bed dat Kyla en ik delen en leg mijn spullen erop neer. Kyla heeft haar deel al helemaal opgemaakt. Haar knuffelkonijn – snuffel – ligt onder de deken, met het hoofd op haar kussen. Ik leg mijn eigen slaapzak en kussen neer en pak mijn eigen knuffel uit mijn rugzak. Ik heb hem meer bij me voor Kyla dan voor mezelf. Thuis staat hij altijd op mijn bureau, maar Kyla pakt hem als ze bij mij slaapt. Het is een eekhoorn met hele grote voortanden, ik leg hem naast Snuffel

neer en loop dan terug naar Branden die nog steeds op de bank zit.

Kyla

Eva zet de schaal met pasta op tafel terwijl ik naar mijn eigen tent toe loop, als het goed is zijn mijn broers daar. Dat is tenminste wat ik denk, want ik heb ze niet meer gezien sinds Eva me kwam halen. Toen rende ze in de richting van onze tent, al begrijp ik niet waarom Branden niet eerst zijn slaapzak in zijn eigen tent heeft neergelegd. Hoewel de voorkant van de tent hetzelfde is zijn de slaapkamers wel anders in gedeeld. Wij slapen in een tent voor vier personen, terwijl Eva en mijn vader in een tent voor zes slapen. Wat betekent dat één van ons nog kan verhuizen, wat een erg verleidelijk idee is als mijn broers alle drie gaan snurken.

Ik ben al bijna bij onze tent als ik achter me een vreemd geluid in de struiken hoor. Een beetje geschrokken draai ik me om. Ik tuur tussen de bomen door, maar zie niets. Waarschijnlijk heb ik gewoon een vogel gehoord. Ik wil alweer verder lopen als ik bij mijn schouders gepakt wordt. Ik slaak een harde gil van schrik en draai me om. Logan heeft me losgelaten en staat dubbelgevouwen van het lachen voor me.

“Sukkel.”

Ik geef mijn broer een duw. Dan komen Ryan, Tycho en Branden de tent uit gerend.

“Je had je gezicht moeten zien,” lacht Branden.

“Wacht ik heb het gefilmd.”

Ryan houdt zijn telefoon omhoog zodat ik mijn eigen reactie kan zien. Beledigd geef ik Ryan een stomp tegen zijn schouder, maar dan zeg ik:

“Het eten is klaar.”

Ik loop voor de jongens uit. Tycho trekt een sprintje en slaat zijn arm om me heen. Hij geeft me een verontschuldigende blik.

“Morgen laten we Branden schrikken, doe je mee?”

Ik glimlach naar hem en knik.